

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

XXVII., číslo 1.

Leden 2021

Obsah: Zahradníček, Svatý Josefe, Profily svatosti, Modlitba posledních dnů (5), Posedlost člověka masmédií, Profily svatých, prof. Nash, Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kužely OP

SVATÝ JOSEFE

V TÉTO CHVÍLI NIKDO NA TEBE NEMYSLÍ
ALE VŠICHNI JSOU TVÝMI DLUŽNÍKY,
VŠICHNI JSOU NA ÚTĚKU
HERODES, HOSANA ANDĚLSKÉ,
VRAŽDĚNÍ NEVINÁTEK
VŠECHNO, CO BYLO, ZŮSTÁVÁ
ZATÍMCO KALVÁRIE
NEZADRŽITELNĚ SE PŘIBLIŽUJE

STMÍVÁ SE. ODEŠELS
KŘÍŽOVÁNÍ ZAČNE CO NEVIDĚT
PODRAŠEK SVĚTLA JÍZLIVÉHO
JAK DRÁŠEK NA KRYSY
LEŽÍ JEŠTĚ NA TRÁMECH
NA TRÁVNÍKU VYPRAHLÉM
NA CESTĚ, CO NEVEDE NIKAM

MOHLO BY BÝT ZJARA - BLÍŽ K TVÉMU SVÁTKU
MOHLO BY BÝT NA PODZIM,
VLAŠTOVKY ODLETĚLY STEJNĚ
ZŮSTÁVÁ VŠECHNO V ROVINĚ UDUPÁNÍ

MRÁZ MLUVÍ JAK VEDRO A VEDRO JAK MRÁZ
A NIKDO VÍC NEODPORUJE TĚ ŘEČI ŽOLDNĚŘSKÉ
TĚM POHLEDŮM SVLÉKAJÍCÍM
ZE VŠECH ZÁLOH A SKRÝŠÍ
ŽE NENÍ UŽ ZÁMINKY
ROUCHA NETENČÍHO
ABYCHOM ZAHALILI SVOU HANBU
SVOU POLITOVÁNÍHODNOU SLABOST
JAN ZAHRADNÍČEK

+++

PROFILY SVĀTOSTI

Otče Jiří, kdykoli vstupujeme do Nového roku či jiné nové doby, je na místě nějaké ohlédnutí. Jak si představujete dějiny?

Myslíš, Tomášku, nějaké členění dějin? – ptá se otec Jiří Maria Veselý OP. /přepsáno podle nahrávky/

Ano, přesně tak.

Podívej, synku, vždycky jsem počítal se základním dělením lidských dějin na dobu před Kristem a po Kristu. Tak máme dobu **předkristovskou** a **pokristovskou**, mezi něž se řadí doba **kristovská** čili **křesťanská**. **Předkřesťanská doba** je odstupňována. Nejdříve je doba **prehistorická** čili **předdějinná**, **tj. pravěká**, ze které nemáme žádné písemné prameny. Dále následuje doba **protohistorická** – **prvodějepisná**. Snažíme objasnit hmotné nálezy a události, o kterých vypravují „báje“, zapsané zkazky o počátcích světa i člověka.

Současná předhistorická předkřesťanská archeologie se snaží prozkoumávat dobu předcházející všechny „báje“- mýty- a klade si

otázky: jak vznikl vesmír - naše Země - život...? Byla navržena vzestupná přímka:

CHAOS---HMOTA---ŽIVOT---ŽIVOČICHOVÉ---ROZUM

Jenže zákony o dědičnosti, které objevil opat Johan Gregor Mendel, dokazují, že **vývoj vesmíru a člověka netvoří jednoduchou přímku mechanického, samočinného postupu od počátečního „nic“ nebo chaosu k dnešku.**

Zakladatel brněnského antropologického ústavu Anthropos, Dr. Jan Jelínek, mi jednou řekl: „*Jenom převratným zásahem se může stát z ničeho něco; z neživého živé /rostlina/; z rostliny živočich; ze zvířete člověk! Drobnohledem nemůžeme samozřejmě zachytit prst, jehož zásahem se „zvrát“ děje, ale skutečnost zvrátových zásahů je nepopíratelná. Znamená přisun vyšší síly, která přesahuje možnosti předcházejícího stupně!*“

Pro křesťana jde o tvůrčí zásah Stvořitelův.

Není tajemství, že ve světě „tvoření“ pokračuje: vznikají nové soustavy hvězd a staré se rozpadávají. Dnešní pátrání se týká jak počátků tak konečného smyslu člověka. Rozhoduje se mezi dvěma možnostmi: v případě samočinného vývoje z ničeho?

ŽIVOT---ŽIVOČICH---ČLOVĚK---CHAOS---HMOTA

PROČ?   anebo?

BŮH---SPÁSA---VĚČNOST

RÁJ---ČLOVĚK---PÁD---MILOST

A co jednotlivé vývojové stupně?

Pokud jde o **lidské vývojové stupně**, předhistorická doba jich uznávala **pět**. Na třetím stupni je typ **neandrtálský**, nazvaný podle místa naleziště u Düsseldorfu 1856. Jde o příznačný tvar temena lidské hlavy, datovaný do doby asi 50 až 40 tisíc let př. Kr. Víme, že vědecká metoda vyvozuje své závěry z nálezů. Aby však závěr byl vědecky jistý, musí se opírat aspoň o 51% ověřených nálezů. V předhistorické době však zatím neznáme přesná procenta; a tak i v případech četných nálezů se může mluvit o předpokladech, o hypotézách. Ty mohou být potvrzeny, ale i vyvráceny dalšími objevy! A skutečně, hypotéza o neandrtálském člověku byla v nedávné době otřesena nálezem celé kostry člověka, ženy, jejíž zachovalá lebka má tvar a obsah mozkovny dnešního člověka! Kostra byla nalezena v jeskyních Arago u obce Tautavel /Pyreneje, jihozápadní Francie/ a je datovaná do doby asi 5.000.000 př. Kr.

Je ten nález opravdu vědecky ověřený? – Dotazoval se otec Tomáš Bahounek.

Rada odborníků to ověřovala a potvrdila. K ověřování byl přizván i Dr. Jan Jelínek - nález potvrdil.

Také jeskynní kresby a rytiny potvrzují, že dávno před Neandrtálcem, člověk tvořil umění v dnešním smyslu: malíř Picasso znal jeskynní malby - byly v jeho rodném kraji - napodoboval je a stal se vzorem „modernosti“! Je tedy „pravěk“ vzorem „pramodernosti? To však znamená, že „člověk“ byl od počátku člověkem! Jeho přítomnost se potvrzuje vědomým užíváním „**nástrojů**“; umělým zakládáním „**ohně**“; obřadným „**pohřbíváním zemřelých**“, ne jejich pohazováním zvěři; dary v hrobech pro pána smrti a vládce „druhého světa“.

Výsledky moderní vědy jsou tedy k smíchu, anebo k pláči.

Ovšem dějiny pokračují, milý Tomášku, nastávají změny. Žijeme v době kristovské. A my můžeme dobu členit na předkristovskou, kristovskou a pokristovskou.

Jenom trochu jsem naznačil, jak neohraničitelné jsou časové rozměry „dob“ v pravěku předhistorickém. Proto navrhovat přesuny kapitol Genese podle dnešních archeologických „hypotéz“ může být vědecky i křesťansky neodpovědné.

„*Adamův život trval devět set třicet let*“ /Gn 5,5/. Jeho přímí potomci žili od sedmi set do devíti set let. Bratrovražděná srážka mezi Ábelem a Kainem mohla vybuchnout až po četných staletích soužití, kdy Ábel byl pastýřem stád a Kain obdělával půdu /Gn 4,2/. Potom „Kain se stal stavitelem města, které nazval po svém synu Henoch“ /Gn. 4,17/. Život ve „městě“, i v pouhých osadách, si vynucoval řemeslnou práci /Gn 4,21-2/. Tyto skutečnosti ovšem předpokládají, že člověk vstoupil do dějin stvořený „k Božímu obrazu“.

Pokud jde o předkristovskou dobu, tedy podle Mojžíšova zápisu o „VZNIKU“- „GENESI“, jímž začíná Písmo, rozumí se Svaté, objevují se na jevišti dějin dva činitelé: člověk a had. Přijmeme - li člověka jako stvořeného Bohem, jak je zjistitelný had? Byli již tehdy „HADI“?

Mytologické, bájeslovné prvohistorické zmínky předpokládají jsoucnost hadů již v pravěku. V řeckých pramenech se zoologický, živočichopisný „rod“ hadi jmenují ofidia, z řeckého ofis čili had. zmije. Patří k čeledi chřestýšů, z nichž se vyvinuli - zdá se - další, jejich nálezy se vyskytují již v „křídových vrstvách“, a tedy v nejstarších - v miocénních ložiscích. „Křída“ je údobí /nebo systém, soustava/ druhohor, a to mladší. To značí, že se hadi vyskytovali daleko dříve než člověk, takže **postava hada v ráji byla možná.**

V berlínském přírodovědném muzeu je zkamenělina hada zvaného Archaeophis Proavusm, česky prapředek hada.

Podle nálezů byli hadi rozšířeni po celé zemi, ale jedovatí hadi chybí v Austrálii, na Madagaskaru a některých jiných ostrovech, a zdá se, že i v Sardinii.

Byl jejich vznik následkem prokletí hada - svůdce v Edenu?

Mohlo by to naznačovat, že se Eden nenacházel v dnešní Austrálii, na Madagaskaru ani na Sardinii, ale na dnešní souši /Eufkrat- Tigrid?/, roztržení po katastrofě „Atlantis“ na dnešní Evropu, Afriku, Ameriku - obrysy' roztržených světadílů zapadají do sebe.

Předhistorická předkristovská archeologie tedy potvrzuje, že

„Bible má přece jen pravdu“. Ale zdá se to potvrzovat i další dějinný úsek: protohistorie - bájesloví. My, Evropané jsme i zde odkázáni především na řecké a východní zdroje. I podle nich byl „na počátku“ chaos, změť. Něčí činorodý zásah učinil z chaosu kosmos, řád, soulad, krásu. Bible datuje uspořádání, harmonii chaosu do prvních tří „dnů“ /Gn 1,1-13/. Po třech posledních zásazích Bůh se zadíval na své dílo a viděl, že to bylo velmi dobré /1,31/. Mytologie zosobňovala chaos mimo jiné

především jako „ducha vzpoury“ proti řádu a kráse, a tedy jako nepřítele „kosmu“, symbolem předkosmického chaosu, byl „had“: prasíla bránící vzniku harmonie, ničící vzniklou harmonii, a překážející jejímu obnovení.

Tak např. v egyptské kosmologii - nauce o vzniku světa - se Amon, bůh-tvůrce, zobrazuje v podobě hada, který se vynořuje z „pravod“, a tak se představuje jako patřící k vodám země, jako „pozemšťan“, ne jako „nebešťan“. Proto byli hadi v Egyptě vždy spojováni s božstvy počátků pozemských skutečností. .. A v Africe vůbec, byl had anebo také saň symbolem stejných „počátečních vod“ anebo „prachaosu“, ale zároveň i božstvem, které prachaos nakonec přemohlo a uskutečnilo stvoření a řád: ochočení hadi hlídali vstup do domů.

V bájesloví jiných národů se věřilo, že had odmítal přiznat lidskému rodu nesmrtelnost a žárlivě střežil zlaté jablko nebo strom a pramen života.

My však žijeme už v době kristovské.

Jak nyní členíte, otče Jiří, tuto dobu?

Podle některých míst v evangeliích se dá usuzovat, že Spasitel odpovídal třem dějinným touhám - (egyptská, pouštní, řecká).

Evangelista Jan píše, že při nočním rozhovoru Nikodéma. Spasitel téměř nečekaně říká: „*Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen syn člověka, aby každý, kdo věří v něho, měl život věčný*“ /Jan 3,14-15/. Když totiž židé na poušti reptali proti Bohu, mnoho jich hynulo uštknutím jedovatých hadů. Na Mojžíšovu prosbu Bůh odpověděl: „*Udělej si měděného hada a pověš ho na tyč. Kdokoli uštknutý naň pohlédne, zůstane naživu*“ /Nm 21,8/. A tak se stalo. Hebrejšтина zde užívá pro hada slovo „*saraf*“ - rozpálený, příšlý z ohně. Podle Izajáše byli okřídlení, a tudíž spíše draci /30,6/. Židé prchali z Egypta: jak se dívali Egyptané na hada, jsme si řekli.. Had - Spasitel? Naráží zde sám Ježíš na **egyptskou** archeologii?

V další kapitole popisuje Jan Ježíšův rozhovor se samařskou ženou u Jakobovy cisterny, která měla po staletí pramenitou vodu: „*Každý, kdo se napije této vody - říká Ježíš ženě - bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající k věčnému životu.*“ /Jan 4,13-14/. Půjde o lidi, „opravdové Boží ctitele, kteří budou uctívat Boha v duchu a v pravdě“. Odpovídá zde Spasitel těm, kdo hledali záchranu před smrtí v nalezení „vody života“, elixíru? V tomto smyslu to chápala archeologie **azijská pouštní**.

Podle evangelisty Lukáše Spasitel nadšeně prohlásil: „*Oheň jsem přišel hodit na zem a co jiného chci, než aby vzplanul!*“ /12.49/. Podle řeckých bájí, řečtí bohové na hoře Olympu hodovali ve světle a teple věčného olympského ohně, zatímco lidstvo na zemi živořilo ve tmě a mrazu; jak tělesně tak duchovně. Prométheus, přemýšlivý syn nejvyššího boha Dia, vzal tajně olympský oheň a daroval jej lidem, aby i oni měli světlo, teplo a štěstí. Otec Zeus však jej potrestal: byl přibit v podobě kříže na kavkazskou skálu a dravý sup mu rval vnitřnosti.. Na tomto obraze v aténském museu by stačilo místo skály dřevo a místo supa vojákově kopí a měli bychom obraz ukřižovaného Krista! Kristus však dal oheň v dohodě s Otcem, z lásky.. Odpovídal Spasitel darováním ohně a touhou, aby hořel, lidem z oblasti **řeckého** bájesloví?

A nám tady v Evropě? Odpovídá Spasitel každému z nás?

Jan píše, že po Lazarově vzkříšení se poutníci přímo nahrnuli do Jerusalema. Mezi nimi tam byli i někteří „*hellénové*“, aby se zúčastnili bohoslužeb. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské

Betsaidy, a prosili ho: „*Pane, rádi bychom viděli Ježíše.*“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „*Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven...*“ /Jan 12,20-23/.

Hellénové byli představitelé řecké vzdělanosti, i když nežili v Řecku. Šli k Filipovi, protože asi mluvil řecky: Galilea platila jako pohanská: gentium. Filip se radil s Ondřejem, protože dosud se „království“ hlásalo jen Židům. Zákrokem Filipa a Ondřeje začínali Židé zprostředkovávat spásu i pohanům?

A co my? Vede i nás touha „vidět Ježíše“? Cesta k oslavení?

„*Jestliže pšeničné zrno hozené do půdy, nezemře, zůstane jen ono samo. Jestliže však odumře, přinese hojný užitek...*“ /12,24/.

+++

MODLITBA POSLEDNÍCH DNŮ (5)

Zdá se, že Církev bývala tradičně hlavním podporovatelem umění, ale v současnosti se zdá, že v tom polevuje, tvrdí bratr Petr.

Původně se to výrazně projevovalo třeba v malířství, - říká otec Tomáš Bahounek OP. - Víte, ty nejširší vrstvy společnosti nebývaly vždy tak vzdělané jako dnes, aby mohly přijímat Boží Slovo v rodné řeči. Kvůli analfabetismu vzniká obrazová bible, tzv. *biblia pauperum* či bible chudých. Objevuje se na stěnách kostelů, později se takto iluminují rukopisy posvátných knih, a na jejich základě vzniká deskové malířství oltářní nebo vitráže oken.

To je tradičně možné díky malířským dílnám v kláštorech, hmotně zajištěných pozemkovým vlastnictvím a zemědělstvím. Dneska, po pádu železné opony a nástupu eurototality je církev dokonale oškubaná díky komunistickým zlořádům a následné chamtivosti kapitalistů, socialistů, pirátů a ještě další luzy. V tomto obklíčení nepřáteli se církev obtížně stará o sebezáchovu ve starých, rozpadajících se zařízeních.

A umění?

Zdálo by se, že umění je v dnešní církvi na vedlejší koleji, říká otec Tomáš, - ovšem děje něco nového. Ačkoli jsou široké vrstvy společnosti vzdělané a mohly by snadno přijímat nabízené Boží Slovo, přesto jsou kostely prázdné.

Sdělovací prostředky, ovládané vládcem světa, se o to soustavně přičiňují. Neustále znevažují všechno, co souvisí s Bohem, církví a duchovenstvem. Falešný vládce světa straší lidi bajkami o strašných nakažlivých nemocech, které se prý šíří v kostelech, kde se lidé shromažďují, a pak podáváním svatého přijímání do úst. A proto ponouká duchovenstvo zavírat kostely,

nesloužit mše svaté s lidem, upírat lidem svaté přijímání do úst. A vlci v beránčím rouchu poslouchají víc antikrista v televizi, než Krista ve svatostánku.

To máte pravdu, bratře Petře, jenže odpůrci církve už dávno nevyjadřují názor lidu. Dneska jsou lidé znechuceni slovy na všech stranách – na řečnických tribunách, v novinách, v rozhlase, v televizi, na internetu. Odmítají přijímat slova mluvená i psaná, ať jsou to slova světská nebo samo Boží Slovo. Tak nastává něco, co bychom mohli nazvat „kvalifikovaný analfabetismus“.

V současnosti jsou mnozí lidé krutě zklamáni slovy z předvolebních tribun i z různých prostředků sdělování a zásadně se odmítají nechat ovlivňovat živými nebo zprostředkovanými slovy. Kromě toho si lidé od dětství navykají na pohyblivé obrázky. Ve školách se učí přes internet. Samozřejmě sledují televizi nebo internet, mobily a jiné vymoženosti. Ty jim poskytují technickou formu vzdělávání a zároveň technickou iluzi svobody. Tak se lidé raději než slyšeným nebo čteným slovem poučují o všem z komiksů, útržků a úryvků lidských řečí.

Právě tady se znovu otevírá Církvi dočasně zanedbávané poselství umění. Umění pro význačnost používaných názorných symbolů nabízí příležitost nevtíravě sdělovat duchovní obsahy. To je nová cesta pro předávání života svatých.

V čem je ta cesta přitažlivá? – Ptá se bratr Petr.

Asi v tom, že se umění nikomu nevnucuje. A přitom díky své význačnosti symbolů nese obsahy, které skrytě nebo i otevřeně napřimují člověka k Bohu, který je ryzí Krása. V tom není žádná záludnost počínání umělce, že by záměrně sledoval nějaký výchovný účel umění. Vlastním účelem umění je krása. Pokud si umělec počíná upřímně a poctivě vůči řádu krásy, tedy se nutně setkává s ryzí Krásou, jež je osobní a je vlastností Boha.

Umění vede k setkávání – jde o setkávání lidí s uměním, lidí mezi sebou navzájem, totiž setkávání zájemců či příjemců umění mezi sebou, ale také s autorem umění, a konečně setkávání lidí se zosobněnou vrcholnou Krásou Stvořitele.

Fakt je, že kdo zažije takové setkání, ten to chce opakovat, uznávají ostatní bratři.

Přitažlivost opakování požitku z prožívání krásy je velká šance pro církve naší doby, říká otec Tomáš: - Působit nevtíravě, nezáludně a bez předpojatého záměru někomu něco, totiž víru, vnucovat proti jeho vůli, že by se třeba nadchl citově, aby pak přijal víru proti svému rozumovému přesvědčení. Tohle by pro vážný apoštolát křesťana mělo být naprosto nepřijatelné. Pán Ježíš

totíž není žádný podloudník ani pašerák, který by k lidem přicházel nějakými postranními vrátky jejich emocí, citů, nálad či vášní, aby jim doma prováděl změny bez jejich rozumného uvážení a dobrovolného souhlasu. Ježíš chodí vždy hlavním vchodem, když ho tam pozvou. Zásadou jeho působení je Pravda, a to není ledajaká pravda, nýbrž svrchovaná Pravda Boží.

Je však jisté, že stejnou vlastností Boha jako je Pravda, je také Dobro, ale i Krása. Pravdu sleduje člověk poznáním dobro chce a dosahuje vůlí, a krásu zakouší rozumem i vůlí a celou svou bytostí.

Je pravda, že někdy radím umělcům, aby se snažili namalovat co nejkrásněji spíše Ježíše Krista, nežli krávu na louce, protože Spasitel chce být představován krásně, a může a chce umělci pomoci a také mu určitě pomáhá. Na druhé straně má-li někdo zasypávat svět lavinami líbivě vyumělkovaných kýčů a nevkusných barvotiskových obrázků, anebo počítačových komiksů o životě Krista, pak by měl takto přestat urážet Boží Krásu, a raději by se měl poohlédnout po jiném řemesle.

Přesto si myslím, že stačí tvořit umění poctivě vzhledem k řádu krásy, a vaše dílo se dříve nebo později nutně setká s Krásou Boží.

Jak si tedy počínat v umění předávání života svatých?

Rozhodně nestačí vědecký přístup, ani znalost historických faktů a okolností života svatých. Je třeba to znát, ale k umění předávat to dál je třeba ovládat samo umění. Nebát se postupů a artefaktů, jakými se vyznačuje současná hodnotná literatura.

Pak je možno předkládat povídkově třeba stručné životy svatých. Tak to uvádí Tomáš Bahounek OP v knize *Pod ochranou královny*. Jindy románově překládá život svatých Cyrila a Metoda v díle *Kde jde srdce Evropy* nebo později v knize *Kde má srdce Evropa*. V *Andělském dobrodružství* představuje duchovní portrét cestou populární andělologie.

5) Zj 9,1-11: 1 Zatroubil pátý anděl. A viděl jsem, jak hvězdě, která spadla z nebe na zem, byl dán klíč od jícnu propasti;

2 otevřela jícen propasti a vyvalil se dým jako z obrovské pece, a tím dýmem se zatmělo slunce i všechno ovzduší.

3 Z dýmu se vyojily kobylky na zem; byla jim dána moc, jakou mají pozemští škorpioni.

4 Dostaly rozkaz neškodit trávě na zemi ani žádné zeleni ani stromové, jenom

lidem, kteří nejsou označeni Boží pečeti na čele.

5 Ale nebyla jim dána moc, aby lidi zabijely, nýbrž aby je po pět měsíců trýznily; byla to trýzeň, jako když škorpión bodne člověka.

6 V ty dny budou lidé hledat smrt, ale nenajdou ji, budou si přát zemřít, ale smrt se jim vyhne.

7 Ty kobylinky vypadaly jako vyzbrojená válečná jízda; na hlavách měly něco jako zlaté věnce, tvář měly jako lidé,

8 hřívu jako vlasy žen, ale zuby měly jako lvi.

9 Měly jakoby železné pancíře a jejich křídla hřmotila, jako když množství spřežení se řítí do boje.

10 A měly ocasy jako škorpióni a v nich žihadla, aby jimi trýznily lidi po pět měsíců.

11 Nad sebou měly krále, anděla propasti, hebrejským jménem Abaddon - to znamená Hubitel.

Zatroubil pátý anděl a hvězda padla z nebe na zem. Na troubení anděla z jedné strany výjevu se zjevuje červený kotouč na druhé straně bílého oblaku, přerušujícího zlaté pozadí. Po něm zůstává tmavá kouřová stopa, vedoucí do propasti, která vyhlíží jako pravidelně opracovaná nádoba či studna. Tímto přiblížením podsvětne propasti známými pozemskými skutečnostmi se tomuto místu poněkud ubírá na hrůznosti. Ze studny však stranou vyskakují na zem okřídlené zubaté kobylinky, oděné do vestiček s bílými divoce splývajícími vlasy a s ozdobnými věnečky na hlavách. Přes výhrůznost zubů však tyto bytosti působí ve tváři poněkud žensky milým dojmem. Ty to však sleduješ s odstupem a z povzdálí a nejevíš ve tváři žádné rysy hrůzy ani zděšení. Vůbec neprcháš ani nehledáš žádný úkryt. Jen tvoje mírně rozhozené ruce nesou stopy překvapení, ale i prostého zjištění, že proti Božímu dopuštění je marné každé lidské snažení. Jako spravedlivý se nemusíš ničeho obávat. Ale jsi opravdu spravedlivý? Kdo o tobě vydá svědectví před Bohem, který je Láska? Jedině ten, kdo ponese na věčnost stopu tvé lásky, kterou jsi mu prokázal, a která zde zůstane navěky, protože díky Spasiteli je láska silnější než smrt, takže radostně přečká každou hrůzu Apokalypsy. Stále ještě ti Bůh dává příležitost, milosrdnou lhůtu, čas k lítosti a spáse právě i ve zkouškách a těžkostech života. Příležitost k záchraně zřetelně vyniká jako tenká červená nit, sahající na jedné straně k malému křížku v oblaku, v němž se vynořuje padající hvězda, až k většímu křížku na prahu jícnu propasti. Stále máš příležitost k lítosti, ke svátostnému usmíření, k záchraně.

(Desátek: kterého jsi v chrámě našla)

PROFILY SVĀTOSTI

Kdo se snaží předávat život svatých, ten se obvykle snaží vystihnout hlavně přitažlivé vlastnosti svatých. Málokdo se snaží ukázat svatého či svĕtici v tom, co nevyznačuje zrovna jejich svatost. Který životopisec odhaluje svatého Vincence z Ferrery, jak častokrát hřímá z kazatelny ve prospĕch falešného avignonského papeže, aniž by nějak omlouval jeho chybování v této záležitosti? Naopak svatý Pavel sám povzbuzuje Lukáše podrobnĕ zaznamenat události kolem šavlovského stíhání křesťanů a osobní Šavlovy účasti na umučení svatého Štěpána, nebo svatý Petr vede svého průvodce Marka k důslednému popsání Petrova trojího zapření Krista. Zdá se, že sami svatí touží být představeni jako hříšníci, aby tím víc vyniklo, že za své obrácení a všechno své hrdinství v činech i v utrpení vdĕčí jedinĕ Pánu. Výjimku zde tvoří jedinĕ Panna Maria, u které není možno ani pomyslet na nějaký hřích. Naproti tomu mnozí svatí si počinají tak provokativně vůči svĕtu, jako by radostně očekávali své nactiutrhání, pomluvy, stíhání i umučení. Nevzpomínáme snad na svatého Vavřince, jak žertovně volá ze žhavého roštu, na kterém je pálen, že už je dost propečený z jedné strany, aby ho obrátili na stranu druhou? Zdá se, že se svatí kvůli Kristu často vzdávají vlastní ctižádosti a přímo se těší, že budou jako křesťané tupeni a ponižováni.

Na druhé stranĕ rozhodně není správnĕ, aby se někdo rozbíhal hlavou proti zdi v marné iluzi, že se tak stane mučedníkem pro Krista. Mučednictví není vlastnost, kterou si může křesťan opatřovat vlastním přičinĕním nebo svévolným sebepokořováním. Mučednictví je zvláštní Boží dar a milost, a na človĕku je, aby vytrval. A přece je to také veliké tajemství. Proč svatý Tomáš Akvinský při svých přednáškách i při diktování Summy teologické tak „nerozumnĕ“ riskuje – z pohledu svĕtské domýšlivosti – když důsledně, až provokativně prosazuje lidský rozum, který koneckonců musí vést jen k víře? Proč filozoficky připuští, že kdyby byl svĕt věčný, tedy by to nesvědĕilo proti Bohu, nýbrž o všemohoucnosti Boha, že mohl stvořit svĕt navĕky? Riskuje, že bude napadán kvůli využívání díla Averroa z Cordoby, překrucujícího Aristotela (jehož četba a hlásání byly církevní vrchností v křesťanské Evropĕ zakazovány), ba označován za plagiátora vzdĕlaného Araba, a jednou že bude hozen do jednoho pytle spolu se Sigerem z Brabantu a takto exkomunikován

pařížským arcibiskupem? Vždyť Tomáš sám posléze označí své dílo za *mláčení prázdné slámy* z pohledu čistého nazírání, které je mu dáno. A přitom se o sv. Tomáši uvádí, že právě on má charisma inteligence!

Není Tomášovo dílo jen akademickou provokací? A proč je tedy Tomášova filozofie kladena za vzor křesťanské filozofii a Tomáš sám jmenován učitelem Církve? Proč tak bedlivě studujeme jeho dílo? Máme snad pokračovat v „mláčení prázdné slámy“, místo, abychom se věnovali přípravě na čisté nazírání, které bychom si měli na kolenu vyprošovat před svatostánkem a otevírat se právě tomu? Chce si snad svatý Tomáš takto

koledovat o zvláštní pokoření a třeba i o mučednictví pro Krista? Mučednictví se svatému Tomáši možná posléze naplňuje, totiž mučednictví pro právo, když odmítá připustit na sněmu rozvod významného vladaře, aby cestou z jeho dvora do Lyonu zakoušel stavy podobné postupné otravě a pak i smrt... Zůstává to tajemstvím.

Otec Tomáš Bahounek se nad tím znovu a znovu zamýšlí a uvažuje o dalších tajemstvích života Andělského učitele. Známé je tajemství zvláštního Tomášova omilostnění, které se týká čistoty. Děje to ještě na otcovském hradě Rocca Secca u Neapole, kde je otcem držen dlouhou dobu ve vězenské samotce. Jeho otec s celou rodinou na svatého Tomáše tvrdošíjně naléhají, aby se vzdal rozhodnutí vstoupit do žebravého řádu a studovat na dominikánské škole. Otec se obává pronásledování rodiny Akvinů ze strany císaře, který má v nenávisti žebravé řády. Také Tomášovi bratři, kteří jsou v císařském vojsku, se obávají císařského pronásledování. Císař očekává, že synové jeho poddaných vstoupí do jeho vojska, a pokud mají studovat, tedy se smí vzdělávat pouze na císařské škole. Tam však učí různí nepřátelé svaté Církve.

Tomáš trvá na svém rozhodnutí. Bratři se uchylují ke zvlášťe podlému jednání, kdy mu nastrčí do cely nevěstku. Tomáš vytrhne hořící poleno z krbu a rozmachuje se s ním proti ženštině, aby ji odstrašil od hanebného záměru svést mládence ke hříchu, až docílí její útěku z cely. Pak prožívá své obepnutí tajemným pásem, který působí jeho trvalou odolnost vůči pokušením proti čistotě. Tato tajemná ochrana, které se dostává svatému Tomáši, je známá.

Méně známá stránka jeho dlouhodobého prožívání uzavřenosti do samoty, což je mu po jeho útěku z věže otcovského hradu

uznáno dominikány za platný noviciát, je okolnost jeho vztahu k andělům. Lze rozumně předpokládat, že se daný vztah rozvíjí právě v této samotě.

Jinou daleko více skrytou či skrývanou stránkou Tomášova života mohou přirozeně být jeho výčitky svědomí, neboť obavy jeho rodného otce a bratrů po jeho odchodu do žebravého řádu a přemístění do dalekého Řezna, se skutečně přesně naplňují. Císař nechává zbořit Tomášův rodný hrad v Rocca Secca jako obávanou pevnost svých odpůrců v Itálii a mnozí z rodu Akvinů jsou rozehnáni. Jen Tomášova sestra, která se vdává, si zachovává společenskou úroveň.

Na druhé straně často připomínaná Tomášova mlčenlivost během studia v Řezně je nepochybně přirozeně dána jeho neznalostí běžné řeči v tomto severském prostředí. Naopak je to nepochybně silný podnět k tvorbě školské učební metody, prosazované svatým Tomášem, jak je známa z jeho Summy teologické. Je to metoda opakování, kladení předpokladu, námitek a jejich vyvracení a konečného závěru. Je to nutné zejména v této době, kdy se tříbí sama latina jako mezinárodní dorozumívací jazyk křesťanských vzdělanců. Tříbí se právě působením scholastiků, jako je svatý Albert, Tomáš, Bonaventura, aj. Tento mezinárodní jazyk vysokých škol si jen zvolna a namáhavě osvojují studenti, přicházející ze všech končin křesťanstva. Každý z nich se vyjadřuje směsí latiny a své mateřštiny, a zrovna tak bídně rozumí takovým postavám jako je svatý Albert nebo svatý Tomáš, vyjadřujícím se vytríbenou latinou. Právě zde, v tomto částečném porozumění a částečném zmatení studenty, se rodí také různé bludy, jak se jejich nositelem stává třeba Siger z Brabantu. Zatímco svatí Albert a Tomáš přicházejí průkopnický s odkrýváním možností lidského rozumu pomocí Aristotelových děl a jeho sjednocení s učením svaté víry, tak pro Sigera je to příležitost k odklonu od učení svaté víry. Studentská mládež, prahnoucí po každé novotě, se však žene za všemi myšlenkovými novinkami a hltá stejně polovičatě působení svatého Tomáše jako jeho odpůrce Sigera. Studentská mládež nevnímá zásadní rozdíl mezi oběma učením a přijímá je oba nastejno – polovičatě a zmateně. Z těchto nejasností studentské mládeže a jejich neporozumění podstatným věcem, pak povstávají také navenek různé rozmíšky, nepokoje, souboje, davové výpady jedněch proti jiným zastáncům univerzitních práv krále a církve, a další společenské zmatky. Za těchto zmatků, pouličních šarvátek a

rozbrojů je nasnadě pro pařížského arcibiskupa Tampiera dát do klatby Sigera stejně jako Tomáše a zakázat působení a učení obou.

Tyhle výstřelky studentské mládeže se historicky opakují, jednou za francouzské revoluce, jindy v roce 1848, později třeba v roce 1968, nebo 1989. Nedovzdělaná mládež srdnatě rozdmýchává společenské změny, kterým však vůbec nerozumí, aby se to, co uvádí do chodu, stalo prostředkem nedozírných kroků v rukou mocných.

Když se však vrátíme k výchozímu neporozumění nedovzdělané mládeže látce, podané v latině jako mezinárodní řeči vzdělanců, tak můžeme najít jistou obdobu mezi uprchlíky před hitlerovským nacismem do vysněné země hojnosti za velkou louží. Napřed si přistěhovalci osvojují místní řeč, ale činí tak s jedinečnou tvořivostí, míchající do nové řeči vlastní mateřštinu a studentský argot. Někdo to vtipně zaznamená a připadá si jako vlastní autor, ačkoli jím není on, nýbrž hlavně ono obecenstvo.

Otec Bahounek se konečně odhodlává zaznamenat život a dílo svatého Tomáše. Vytváří k tomu podání zcela nevšední – prolínání vnějšího odrazu svatého Tomáše ve světě s nájezdy na hlubinu jeho života. Pohled Tomášova okolí, a to i řádového okolí, na tohoto světce vyznačuje už během jeho života naprosté neporozumnění, takže se nejednou stává terčem hrubých vtipů a nešetrného dobírání.

Místo všetečného pitvání Tomášova díla se v podání otce Bahounka prolíná ve třech rovinách kratičký spisek „O pravdě“, jednou v podání Tomášově, jindy ve skoro nesrozumitelném podání přemoudřelého Tomášova vykladače, totiž tzv. tomisty, předkládajícího Tomášův odkaz jako nějakou ideologii, a konečně - v podání věčného studenta.

Mezitím se objevuje záznam rozprav studentů z různých koutů křesťanstva, poučený a utvářející se obdobně jako studenská řečnivost, podle vzoru knihy Leo Rostena „Pan Kaplan má třídu rád“ o mluvě přistěhovalců v cizí zemi, přeložené do češtiny Pavlem Eisnerem a vydané roku 1946.

To je ten spodní proud, pro který svatý Tomáš namáhavě vymýšlí a trpělivě prosazuje jedinečnou studijní metodu, ale který vzápětí prokazuje Andělskému učiteli „*medvědí službu*“, když ho klade na jednu úroveň se Sigerem Brabantským. Pak už je Tomáš vykázán příslušnými veličinami z pařížské univerzity a z pohledu světa i dominikánského řádu se propadá do zapomenutí. Tehdy se mu dostává té vrcholné milosti, když je v ústraní osloven: *Dobře jsi mi sloužil, Tomáši. Co žádáš...? – Jen tebe, můj Pane.*

Summa teologická pak zůstává kvůli zjevenému *mlácení prázdné slámy* torzem.

Po tajemném Tomášově odchodu ze světa propuká boj o jeho ostatky. Nárokuje si je klášter, kde Tomáš opouští svět, Tomášova rodná sestra, pařížská univerzita, ba i samotný dominikánský řád, který je posléze opravdu získává...

Kniha „Za školou s andělským učitelem“, vydaná v tisícovém nákladu, se vůbec nedostává na pulty knihkupců. Přesto se lavinovitě šíří mezi studenty a dalšími příznivci, a to způsobem osvědčeným z rudé totality. Zdá se, že metody šíření samizdatu, rozvinuté za rudé totality, znovu přicházejí k uplatnění v prostředí, kde se demokracie zvrhá v demagogii či ochlokracii, jak by řekl Aristoteles, či mediokracii, jak se říká dnes. Do měsíce je kniha rozebrána. Otcí Tomáši není známo, že by za ni někdy někdo zaplatil.

Někdo se však přičiňuje, aby se kniha dostala do rukou Antonína Přídala, mluvčího televizní relace *Studio netopýr*, tj.čs.verze amerického způsobu náboru do zednářské lóže. (*Osvědčenou formou náboru do zednářské lóže podle amerického vzoru se po roce 1990 stal v ČSR televizní debatní Klub Netopýr v brněnském studiu ČT... Viz: Kolektiv SVAM, Svobodné zednářství, Praha 1993*) Odezva zástěrových bratří „pod jinou vlajkou“ na sebe nedá dlouho čekat. Přidal nyní vystupuje jako překladatel díla o panu Kaplanovi. Ulicí se rozeznívá hromobití zednářské lóže: Strašné plagiátorství brněnského dominikána! Také překladatel Jeruzalémské bible F.X.Halas se frekventuje kolem působiště otce Tomáše. Marně se shání po nějakém výtisku. – Co to? Že by uražená ješitnost kvůli věcné kritice překladu Jeruzalémské bible? Nic nového pod sluncem, říká si otec Tomáš a vzpomíná na takové útoky bolševika proti vynikajícímu spisovateli a novináři Františku Kožíkovi, autoru „*Největšího z pierotů*“: *Za mlada jsem někdy sedával v Bzenecké vinárně v Brně, kam chodili různí umělci, Oldřich Mikulášek, František Kožík, Janáčkův asistent Otakar Nováček a jiné místní figurky. Evangelizovat v těchto okrajových končinách podle svatého Dominika vždy znamenalo také upřímně naslouchat. A tak zaznamenávám, že si nejednou František povzdechl nad velkým rudým básníkem, který mu záviděl věhlas. Za nacistické totality ukázal jedině Kožík v „Největším pierotovi“, jak se dá v umlčené totalitě mluvit beze slov. Ješitnosti rudého básníka nestačilo znevážit velkého spisovatele kvůli jeho nucené novinářské účasti při nacistickém odhalení katyňského masakru, a jeho pravdivému svědectví o tom,*

a připravit ho o redakční práci v rozhlase. Přišly na řadu ještě zástupné pomluvy o Kožíkové údajném plagiátorství v románu *Největší z pierotů*. Pomluvy se posléze smrskly na kritizovanou nehistoričnost románu. Také ty pomluvy vzaly později za své, když rudého básníka pohltily temnoty. – Pokud jde o příběh otce Tomáše, vzápětí se o jeho domnělém plagiátorství rozšířily zvěsti Spolkem překladatelů, PEN klubem a jinými zednářskými spolky.

Konečně jsou tady, připomíná si otec Tomáš slova otce Veselého, který varuje: Budou se ti mstít. Očekávaná zednářská reakce totiž ulamuje hrot jakémukoli překvapení. *Napišeme o vás zprávu do Timesu!* - straší Alenku v říši divů zajíc Břežňák a Kloboučník, králík se zednářskými rukavicemi a Houseňák. A mediální šašci se brzy objevují.

Noviny DNES 5. prosince 2009 8:01 Autor: Jana Soukupová: *Brněnský kněz, dominikán, Tomáš Bahounek vykradl slavný příběh Pana Kaplana!*

Obsáhlé části překladu světově proslulé knihy Lea Rostena "Pan Kaplan má stále třídu rád" od Brňana Antonína Přidala ukradl křesťanský duchovní...

Stranou těchto ejakulací novinářských bažin zůstává fakt, že domněle vykradenou knihu, přeloženou údajně Antonínem Přidalem roku 1987 z němčiny, dávno před ním přeložil a vydal už v roce 1946 z anglického originálu Pavel Eisner (+1958).

Kromě toho zákon o autorském právu č. 121/2000 Sb. § 31 uvádí: (1) Do práva autorského nezasahuje ten, kdo

a) užije v odůvodněné míře výňatky ze zveřejněných děl jiných autorů ve svém díle,

c) užije dílo při vyučování pro ilustrační účel...

Provinciál dominikánů, vystrašený halasem zednářských kruhů v masmédiích a kvákáním bažin překotně nařizuje: Zničit všechny výtisky knihy „Za školou s andělským učitelem“! – Jistě to myslí dobře, ale je pozdě. Dílo už je v oběhu a plní své poslání.

Bůh žehnej údajnému překladateli pana Kaplana, brněnské novinářce i otci provinciálovi, díky nimž smí otec Tomáš zakoušet podobně slepou uličku jako kdysi Andělský učitel, obviňovaný hned z bludů, a hned zase z plagiátorství Averroa a posléze exkomunikovaný. Řádové veličiny, poklonkující před pařížskou církevní vrchností, spěšně vykázaly svatého Tomáše z Paříže, když nad ním vyslovil pařížský arcibiskup exkomunikaci, do Neapole.

Všude kolem sebe sledujeme, jak se demagogie stává z překrucování pravdy jednotlivcem strašnou antisociální mašinérií. Působí to snad jen slabost a křehkost demokracie, aby se

zvrhla v demagogii? Působí to snad sama pokročilá forma sdělování pomocí hromadných sdělovacích prostředků či internetu, že tu vládne mediokracie? Anebo zde působí ještě síly temnoty, zastupované zednářskými kruhy, kterým se široké masy vydávají napospas stejně jako hordy nedovařených či převařených vzdělavců?

Co z toho máš, svatý Tomáši, že vykládáš lidem takové věci, a že neohroženě bojuješ za práva jejich rozumu, aby směli prožívat svou víru opravdu přesvědčeně a s rozumovým zdůvodněním, když všechno to učení je mučení, zkrátka používání rozumu každého tak bolí? Jak příjemné je naopak všechno zapominání!

Stojí to za to, třebaže to vynáší jen samé průšvihy a propadáky. *Bát se je horší, než nic nevědět*, radí Houseňák Alence v říši divů. A my si to v nedávném korunaběsnění také připomínáme. Dábel nikdy nespí a má paměť větší než slon, a pořád obchází světem a stále doráží a licituje, třebaže vždycky šlápne vedle. Asi jako kádronice soudružka Grošková v jednom JZD, když slyší na výrobní poradě výrok: *Švejek říkal, že každá vláda, která zdraží pivo, padne*, - hned odpovídá: *Jenom ať Švejek moc nevykládá, protože my toho na něj taky víme dost!*

Zkrátka křesťan musí být ve víře přesvědčenější, a tím i přesvědčivější než ti nejzarytější odpůrci víry, ale také přesvědčivější, než ti „přehodní a přeslušní křesťanci“, kteří by nejraději Tomášův odkaz zamknuli do sejfů na sedm západů. Od 19. století, kdy Lev XIII. vydal encykliku *Aeterni patris* (1879) zdůrazňující filozofii sv. Tomáše jako styčnou filozofii katolické Církve, začali někteří křesťanští myslitelé šířit odkaz sv. Tomáše jako zvláštní ideologii. Každé teoretické dílo je přirozeně vystaveno nebezpečí ideologizace, jak ze strany příznivců, tak ze strany odpůrců. Toho není uchráněno ani dílo svatého Tomáše. Původci této ideologizace jsou někteří příznivci jeho odkazu. Myslí to s jeho odkazem co nejlépe. Výsledek je zdrcující. Mají jeho dílo důkladně nastudované. Celé to však chápou a představují jako jeden izolovaný myšlenkový systém. Je to něco podobného, jako když si někdo osvojí nějaký jazyk a v tom jazyce se naučí myslet a mluvit tak, že to v jiném jazyku nedovede. Tak je tomu ve všech vědních oborech. Někdo si osvojí jeden vědecký obor a v tomto oboru o všem uvažuje a smýšlí. Méně lidí si dokáže osvojit nějaký další vědní obor, a jen zřídkakdo si osvojí více vědních oborů tak, že by byl schopen nějak působit i mezioborově. A přitom právě toto mezioborové myšlení a bádání je nejplodnější.

Tak si různí křesťanští učenci osvojují odkaz svatého Tomáše jako upřednostňovaný myšlenkový systém, a to hlavně v původním podání, totiž latinském. Převést to do vlastní rodné řeči však dokázala jen taková svatá Terezie Benedikta nebo Jacques Maritain. Bídny je úděl i některých překladatelů nějakého ideologického pomníku svatého Tomáše, protože kvůli původní latině zapomínají na mateřštinu. Nejde o to, zastávat se jazykových puristů, kteří krkolomně vymýšlejí české překlady latinských výrazů tak, až je to směšné (E.Kadeřávek a jeho *údoba*, *ženkýl*, či E.Soukup a jeho *ličnost* jako *quantitas* a jiné slovní divuplody). Je málokterí tomisté dovedou do tomistické věže ze slonoviny vstřebet současné vědecké objevy, natož sami něco objevit. Kdo dokáže využít dosud nedocenené podněty experimentální psychologie Břetislava Kafky, jehož dílo vysoko hodnotí Metoděj Habáň ve Filosofické revui a Miloslav Skácel? To by se muselo opravdu zajet na hlubinu. Těžko tu lze překročit meze školsky podávané vědy, jako newtonské a einsteinovské fyziky, apod. Někteří upadáme do omylu, jakému se nevyvaroval ani Einstein, který to sám uznává na sklonku života, když lituje zavedení kosmologické konstanty. Skvělé dílo Milevy a Alberta Einsteinových (Speciální teorie relativity, 1905) později generalizoval Albert Einstein (Obecná teorie relativity, 1915), a tak z teorie relativity učinil ideologii relativity. Podobně někteří nadšenci pro svatého Tomáše vytvářejí z jeho učení ideologii. Vytvářejí něco, co je podobně neživotné a pro svatého Tomáše stejně nepřijatelné jako zvrácené dílo Sigera Brabantského. Takoví znalci dovedou přesně říci, co je v Tomášově díle výsledkem mladého Tomáše, a co je zase dílem Tomáše starého, ale nedovedou – na rozdíl od svatého Tomáše -samostatně vytvořit nic nového. Ve svém vypjatém spiritualismu sice teoreticky uznávají tělo, ale prakticky ho berou vždy jen jako přívažek ducha. Tak je tento vystupňovaný spiritualismus podobně jednostranný jako historický materialismus marxistů. Všechny takové jednofaktorové teorie patří do dějin, a konec jejich bloudění završuje relativismus funkcionalismu, měřícího působnost jednotlivých činitelů nějaké funkční struktury. A přitom svatý Tomáš zůstává ve svém díle otevřený novým možnostem. Je nadán Duchem Svatým a ten mu otevírá cesty víceoborového myšlení.

Rubem této nablýskané, někdy oslňující tomistické líce je stádo ovcí, kde se snadno směšuje křest a chřest, intence a infekce, a eucharistie se míchá s eutanázií. Přezbožná dušička blahopřeje

novokněži: *Tak vám gratuluji, důstojnosti, že jste byl už konečně vytentovanej...*

Je smutné, jak často ponecháváme stranou to, co vlastně svatý Tomáš sledoval svou Summou teologickou. Nebyl to jen suchý teoretik. Byl hluboký mystik. Kardinál Sarah (Bůh nebo nic) uvádí: *Intelektuální, teologická, filosofická, exegetická formace a studium jsou důležité, ale poklad nespočívá ve vědě. Skutečným pokladem je naše přátelství s Bohem... Světlem a solí života kněží je však bezpochyby vnitřní život. Nejde o zanedbávání intelektuální přípravy bohoslovců. Tento aspekt by nicméně neměl být naší jedinou a výhradní starostí... Kněz, jehož kněžský život vychází zevnitř, dbá na to, aby se o svém setkání s Bohem vyjadřoval srozumitelně. Bude schopen mluvit prostě. Někteří lidé křesťanské poselství tak zintelektualizovali a zkomplikovali, že učení Evangelia se už velké části lidí nedotýká ani je nezajímá...*

Bůh neznamená rozumování, neboť Otec je v srdci každého člověka. Tam na nás čeká, aby se nám zjevil: „A pohled: tys byl uvnitř a já venku a hledal jsem tě tam a napadal jsem, já hrozný člověk, to krásné, co jsi stvořil. Tys byl se mnou, a já jsem s tebou nebyl,“ píše svatý Augustin ve svých Vyznáních. Církevní Otcové se uměli vyjadřovat způsobem, který lidi dokázal zasáhnout, a podařilo se jim obrátit ke Kristu celé národy. Nedělali nic jiného, než že vlastní duchovní zkušenosti sdělovali jednoduchými slovy a krásnými metaforami.

Když místo adorace zaujme ideologie, samozřejmě to prozrazuje znepokojivý symptom krize netušené hloubky... Svět nezachraňují ideologie, ale svatí a velké světlo jejich dobroty. Ideologie lidi ohlupují, drtí a ničí, protože nejsou vnitřně zaměřeny na jejich dobro... Ideologie je svou podstatou odtržená od reality a je nezbytně zdrojem rozdělení, poněvadž si podporu lidí, kteří jsou vždy zakotveni v realitě, nemůže získat natrvalo, v dobrém i zlém....
(Tomáš Bahounek OP)

+++

PROFESOR J. F. NASH

(Nositel Nobelovy ceny za matematiku)

CELÝ ŽIVOT JSEM VĚŘIL V ČÍSLA

TAJEMNÁ ROVNICE LÁSKY

JE K VYŘEŠENÍ VŽDY JEN JEDNA

O DVOU NEZNÁMÝCH
SPOLEČNÁ OBĚMA
ŘEŠENÍ JE V NICH
KDYŽ UVĚŘÍ
VĚC ZDÁNLIVĚ NESMYSLNOU
BŮH ŘEKL MI
JSEM OTEC A SYN
A V DUCHU JENŽ JE LÁSKOU
SPOLEČNOU NÁM OBĚMA
JSOU TŘI SPRÁVNÁ ŘEŠENÍ
PRO NÁS TŘI JEDNOHO I PRO OBA
JANA ELOP

+++

Brněnská akademie duch.života ct.Patrika Kužely

TOVARYŠSKÁ LÉTA /pokr./

Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap! - Klap-klap! -
Vyklepává rychlík PRAHA-PAŘÍŽ svou taktovkou nekonečnou
píseň a výhled z okna s ubíhající domovinou se rozplývá před
očima. Krajina se slévá v kompozici moderní malby *Broadway
Boogie-Woogie* od Pieta Mondriana. Dech si však osvojuje nový
rytmus podle bzučivého podtónu růžence, až jeho zrnka docela
ovládnu mysl, ale také srdce a tělo.

A můžete bdít či snít, stále zůstáváte ve zvláštní andělské
ochraně, i kdyby se nad celým hříšným světem zatáhlo jako kdysi
nad Sodomou a Gomorou, aby je opláchla sírová sprcha.

Pojednou se Patrika chápe něčí silná ruka a cloumá s ním, div,
že jí nezůstane celé rameno v ruce. Sotva se omráčeně vyhrabe ze
zřícenin svých snů, ozývá se:

Co je, Rozárku?

Paříž! Za chvíli budeme v Paříži, a tys už málem skácel celý
les, jak chrápeš!

Pro někoho je Paříž Eiffelovka, pro jiného rušné Pigale, pro
dalšího Champs Eliseé. Někdo spěchá do muzea, jiný dá přednost
vinárnickám na Montmartu, kde se možná setká při sklence

pernodu s Pablem Piccasem uprostřed divokých rozprav mezi futuristy a dadaisty.

Na prohlížení pařížských pamětihodností nemáme čas. - Říká rozhodně Patrik.

Aspoň tak vidět Louvre, - povzdechne si bratr Petr Maria Rosarius.

Snad leda Notre Dame, připouští Patrik. Jenže i z toho sejde. Prodírání se chumlem lidí je zaráží na každém kroku. Chtivé pohledy kapsářů a chmatáků, poměřující lačným pohledem cestující, vystupující z mezinárodního rychlíku, našťestí ponechávají stranou oba studenty s hubenými tvářemi, ale zato s jiskrou v oku.

Zaručeně nás očekávají bratři v klášteře svatého Jakuba, - míní Patrik, když se vymotají z nádražního mumraje. Jen letmo se jim před zraky zablýskne na nároží nebroušený pařížský dým, když se bulvár rozezní vášnivým zpěvem Vrabčáka Edith. Zase jedno dítě ulice, postřehující nespalující plamen lásky svaté Terezičky.

Nohy poutníků vyrážejí z nádraží, aby si posléze padli do náruče s francouzskými dominikány.

Tak vy jedete studovat do Le Saulchoir.

Jaké to tam je?

Hm, prostě řádové studium. Navenek docela nenápadné, ale myslím, že je tam pravé třibení duchů, povídá převor: - Zatím nikdo přesně neví, co se z toho vyklube.

Horší je, že to dneska v Německu haraší zbrojením, říká další bratr.

No a co?

Jak říká klasik: *Inter arma enim silent leges.*

Patrik se ozývá s jinou variantou téhle okřídlenosti: *Inter arma silent musae.*

Však ony se ty múzy zase rozpovídají, míní Rozárek.

Místo převorova úsměvu se však střetá s pohledem Lotovy ženy krátce po jejím ohlédnutí se k rodné hroudě. Převorova tvář, zatím poněkud pomníkovitá, zvolna nabývá tmavšího odstínu a jeho oči vypadají jakoby zavěšené na konci stonků jako oči hlemýžďe nebo garnáta. Zírá před sebe jako Robinson Crusoe, který spatřil lidskou šlěpěj v písečné pláži opuštěného ostrova. Sotva se však život vlévá zpátky do jeho ztuhlých údů, převor zůstává sedět a jen si drží hlavu ve dlaních. Zřejmě si chce být jist, že mu neodpluje od rodného krku. Ještě chvíli nejeví příznaky uspokojivé formy a snad by byl velmi ocenil pořádný kus ledu, o nějž by si mohl opřít starostmi rozpálené čelo. Posléze však sebou

cukne, jako kdyby ho někdo šťouchl rozžhaveným pohrabáčem, a vyletí z něho:

Chtěl bych mít váš optimismus, bratře! - Ehm – zítra půjdeme na nádraží shánět jízdenky do Le Saulchoir.

Pak se všichni ztrácejí v jednom společném chóru díky a chval, ale i proseb.

Venku se stupňují cestovní zmatky. Nastává čas zdivočelého stěhování jedinců i celých rodin, tušících, že z těchto mraků bude pršet. Na každém rohu vykukují zvědavé pohledy. Lidé jsou podráždění.

To je moje jízdenka! Ne moje! - Sem tam se lidé porvou o jednu jízdenku.

Díky tomu se Patrikovi jeho pařížská zastávka protahuje na celý týden. Čtveřice bohosloveckých očí, doširoka dětsky otevřených, prohlíží Paříž,

Už mám pro vás zajištěny dvě jízdenky na vlak do Bruselu, - říká bratr Jan. – Jede to zítra ráno.

Vypadá to, že Eiffelovka v takové časně ráno vůbec nevstává. Posléze však přece jenom vyčnívá z ranního oparu. Nicméně pak se zase zvolna zmenšuje, až uteče kamsi daleko na jih.

Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap!

Toto není žádný rychlík, - konstatuje Rozárek: - Takový loudák, oddechující v každé venkovské díře.

Růžencová zrnka se vydávají na okružní jízdu kolem Patrikových prstů. Křížek se opocuje a vlhne. Konec dobrý – všechno dobré – křížek pokaždé zůstává v klidu.

Mohutná kulatá věž kostela v Ninove se pozdravuje s vlakem a pospíchá dozadu spolu se vzdalujícími se stromy.

TOURNAI – KAIN! – Volá průvodčí.

To už batohy zakoušejí okrouhlý nálet na odhodlaná záda a čtveřice mladých nohou rázuje nádržím.

Saulchoir není zdaleka tak velkolepé místo jako klášter v Paříži. Komíhá se to tu však překvapivě strhujícími postavičkami.

Patrik? – Rosarius?

Vítám tě, Patriku! – Mrkne na něj bystrýma očkama asi pětatřicátník v bílém dominikánském rouchu: Jsem otec Yves Maria Congar. Už o tobě mám zprávu z Čech. Jakou že to máš dělat thesi?

Valerián Magni.

Ach, ten kapucín.

Rodným jménem Maxmilián Magni, spolupracovník pražského arcibiskupa kardinála Arnošta Harracha. Ten se podílel na katolické reformě po Bílé hoře jako zastánce mírného postupu. Původem Ital, ale od dětství žije v Praze na Malé Straně. Potom je z něj najednou bratr Valerián - kapucín. Strhující kazatel! A brzy na to je provinciálem pro Čechy a Rakousko.

Papežská kongregace pro šíření víry ho jmenuje spolupracovníkem pražského arcibiskupa kardinála Arnošta Harracha. Tak do roku 1634 pomáhá uskutečnit v pobělohorských Čechách obnovu pravé víry.

Vím o tom, pokyvuje otec Congar: - Spolu s kardinálem Harrachem prosazuje mírný postup rekatolizace. Připouští velkou vstřícnost vůči protestantům a odmítá jejich striktní vyhánění. Zásadně odmítá jakýkoli vnější nátlak při hlásání víry. Tehdy však naneštěstí převládá vliv jezuitů.

Patrik uznale pokyvuje hlavou.

Ach, tenhle Valerián - důležitý vzor pro naši duchovně rozvrácenou dobu.

Vím, že napsal *Judicium de catholicorum et acatholicorum regula credendi*, - ozývá se mládenec: - Znímám to z naší řádové knihovny.

To víš, že napsal. Máme tu všechna Valeriánova díla. Tohle ovšem není moje parketa. Mě zajímá u Valeriána pouze jeho díla o církvi.

Přitom se mu zablýskne v očích skoro jako z plamenného keře před Mojžíšem.

Víc o něm ví tady otec Henri.

Do dveří refektáře právě spěšně vchází další pětatřicátník.

Udýchaně se představuje: Jsem bratr Henri Maria Féret.

Otec Féret je náš historik. Obírá se dějinami církve.

Hlavně patnácté až osmnácté století, doplňuje otec Henri.

Tady bratr Patrik z československé provincie studuje Valeriána Magni.

Ještě nedořekne, a otec Henri už ze sebe sype: Výborně! Mám jeho díla u sebe. *Judicium de catholicorum – at cetera et cetera. De luce mentium, Principia et specimen philosophiae, Opus philosophicum*, pak jsou tu všelijaké jeho disputace, potom *Christiana et catholica defensio*, a taky Valeriánovo dílo, vypořádávající se s tvrdým postojem jezuitů vůči heretikům a ateistům. Mám to všechno u sebe v cele. Rád vám to, bratře Patriku, kdykoli půjčím.

Z toho, co znám z Valeriána, říká Patrik,- totiž *Judicium de*

catholicorum et acatholicorum regula credendi, už jasně vidím, že Valerián nechce jen opakovat to, čemu dlužno věřit, protože to je už mockrát probráno z Písma svatého a potvrzeno autoritou svatých Otcův, koncilů i výroky papežů. Spíš mu jde o to, jak věřit a na čem zakládat víru. Evangelíci učí, že se každý člověk může sám rozhodnout s přispěním Ducha svatého z výkladu bible, shoduje-li se učení církve s Písmem či neshoduje. Naproti tomu obecná církev učí, že nejvyšší pravomoc rozhodovat o učení církve přísluší papeži a obecnému sněmu, jemuž dána je od Krista.

Ukazovák otce Féreta se významně pozvedá, když připomíná:

Možná, že byste se měl taky zaměřit na nějaké ty spisy Valeriánových odpůrců, hlavně na Komenského. Komenský dost odporuje Valeriánovi. Máme to tady v knihovně.

Znám to z naší pražské knihovny. Jenže Valerián to už také vyvrací. Právě v tomto spise ukazuje, k jakým nesmyslným důsledkům to vede, když se někdo drží jiných zásad než je učení naší svaté víry. Postupuje podle zásad dialektiky. A v třetí části svého spisu pojednává o pravidle víry obecné církve, a v poslední, osmé knize dokazuje neomylnost této víry zázraky, které se přihodily kapucínům.

To je dobré, pokyvuje hlavou otec Congar, - jenže je škoda, že se Valerián zdráhá přijmout aristotelsko-tomistickou nauku. To ho zavádí k tomu, že podceňuje lidskou přirozenost. Když se pak snaží dokazovat z Písma svatého pravidlo víry v obecné církvi, poskytuje tím účinnou zbraň Komenskému a jiným, protože představuje učení svaté víry v dost ubohém podání.

Potom se otec Yves nachyluje k oběma českým bohoslovcům: Bratři – Rozárie - Patriku, musíte oba poznat otce Dominika Maria Chenu. Bez opory ve svatém Tomášovi zůstaneme všude na hromadě. Sám jsem sice žákem otce Ambrože Gardeila – ten už je na věčnosti, a otců Antonína Lemonniera a Petra Mandonneta a Gontrana Maria Garrigou-Lagrange, ale to, jak podává otec Dominik Chenu svatého Tomáše, to je prostě úžasné! – Rozplývá se otec Yves Congar: - Otec Dominik je o nějaký pátek starší než já, a tak se od něho rád učím živému osvojování si Tomášova odkazu. Zatímco mnozí – na Salamance i na Angeliku pořád jenom kravsky přežvykují svatého Tomáše, otec Dominik Chenu nás přímo vtahuje do Tomášova života, aby z nás nebyli jenom scholastičtí suchaři, ale milující otcové podle vzoru svatého Otce Dominika.

Patrikovy uši povyrůstají zvědavostí o pár centimetrů.

Zatímco planoucí výheň lásky Kristovy přímo šlehá ze srdce

oddechujícího otce Congara, Patrik se dává slyšet, že o tom už také něco ví:

Komenský chválí Valeriána, že si přeje, aby všechno lidstvo bylo spaseno, a nevytrhuje jednotlivé sporné věci ze souvislosti s celkem. Ale shoduje se s ním i v jiných věcech. Předně, že se uprostřed mnoha podružností všude chápe jádro sporu. Dále se Komenskému líbí, že Valerián při tom užívá též významného nepřímého důkazu z absurdních důsledků, a že se snaží na místo jezuitských přehmatů najít lepší řešení sporů s bloudícími a hledajícími bratry. Také je mi na Valeriánovi sympatické, že píše velmi prostým a snadno sdělným a čtivým způsobem, a že je tu znát Valeriánovu skromnost a pokoru. Kromě toho je mi na Valeránovi sympatické, že vůči bloudícím bratrům projevuje spíše soustrast než výsměch.

To je ono! – vybuchne otec Yves jako odjištěný granát. – Po tomto přímo hořím, bráško! Hlavně se mi na tobě, bratře Patriku, líbí, že pro naše odloučené bratry protestanty nepoužíváš tradičně běžné slovo heretici, ale raději – jak slyším - používáš označení bloudící a hledající bratři. Tohle si zapíšeš, po něčem takovém zrovna hořím! Otec Yves se uchváceně raduje a válí Patrikova slova po jazyku, vychutnává je jako staré víno. Nadšeně vyskakuje jako kukačka z hodin, když sleduje, jak si padá s Patrikem do noty. Přátelsky poplácá Patrika po rameni.

Patrik dodává: Valerián Magni je pro nás přínosný právě svým umírněným postojem vůči bloudícím a hledajícím bratrům.

I to je však ještě málo, míní otec Yves: - Všichni jsme vykoupeni Krví Páně, a musíme milovat všechny bloudící bratry aspoň v té míře, jako odmítáme jejich bludy, a také se za to modlit a obětovat. Musíme brát ohled na osobní lidskou důstojnost každého bratra a sestry, a ještě víc milovat jejich nesmrtelné duše třeba až k prolití vlastní krve.

Patrik souhlasně pokyvuje hlavou, a otec Yves pokračuje nadšeně, oči odlétlé kdesi daleko za obzorem, nos se mu samým nadšením třese jako zralá hruška hnilička, na kterou dorážejí mlsné vosy, až se mu zrychluje dech, takže funí jako nákladní vlak, stoupající do hor, zatímco srší mnohými nápady jako splašená Héronova báně.

Ovšem k tomu, aby se to dotáhlo v celé církvi obecné do důsledků, bude nutno udělat ještě jeden velký krok.

Když mluví tak uchváceně o jednotě církve, celý se nadchne a rozpálí jako prorokující Jeremiáš, a jeho počínání je tak nakažlivé, že všichni jeho posluchači málem nadskakují v lavicích. Skoro mu

tahají slova z úst a vyvalují oči, že by se daly ustrážnout nůžkami. Právě je ve znamenité formě. Cítí se rozkročen nad světem jako Rhodský kolos. Bez přehánění se dá říct, že Moáb je jeho umývadlem a brzy na něco hodí svůj střevíc.

Jenže jak na to? "- Ptá se otec Henri.

Hm – k tomu se bude muset udělat rázný krok od církve pouze triumfující, což přísluší především Kristu Pánu vševládnému a Matičce Boží a svatým v nebi, k církvi chudé a sloužící. Zkrátka na nás, co jsme tady ve světě, patří vzít karabáč a malý dvůr, abychom už dál nechrápali a nebyli jenom nečinnými jedlíky eucharistického Těla Páně.

Otec Henri si dává taktně prst k ústům: Ne tak nahlas, otče. Ještě si někdo bude myslet, že otec Congar je nějaký skrytý revolucionář, který chce udělat v církvi nějaký palácový převrat.

Jsem snad nějaký modernista? Pravda, znám ze Sorbonny pěknou řádku modernistů, znám Bergsona i Durkheima, znám Lévy-Bruhla a další, ale prožívám to všechno v duchu kajícího našeho svatého Dominika.

Otec Henri dává do smíchu: Ovšem - ten karabáč nemusíme hledat. O ten se nám nejspíš co nevidět postará pan Hitler.

Patrik to snad neslyší a říká shodně s otcem Yvesem:

K tomu, aby se naplnil odkaz Páně, aby všichni byli jedno v jeho obecné církvi, musíme udělat krok k církvi chudé a sloužící, aby měla srdce cyrilometodějsky rozšířené k církvi východní i západní. Potřebujeme tedy lépe studovat a rozjímat východní učitele církve a výchovné myslitele.

Otec Yves nadšeně vyskakuje od stolu a obejmě studenta:

Patriku, ty seš náš člověk!

Když se otec příští měsíc prochází s Patrikem zahradou, bere ho kolem ramen:

Koukni, bratře Patriku, ty máš znamenitý dar vyjádřit přesně a výstižně situaci. Nevyznáš se trochu v ruštině?

Trochu.

Mám teď plnou hlavu nápadů ohledně jednoho ruského myslitele a básníka z devatenáctého století. Je to Alexej Stěpanovič Chomjakov.

Patrik kroutí hlavou: Toho neznám.

Ale poznáš. Musíš ho poznat. Slavjanofil každým coulem. Vyniká hlubokou zbožností a upřímným zachováváním všech církevních předpisů, ačkoliv se tehdy v ruské společnosti, zejména v mládeži, začaly šířit svobodomyšlné názory. Spojuje nadání

básníka a myslitele s rozsáhlými, všestrannými vědomostmi, s nevšedním darem slova a jemnou dialektikou.

Zajímavé, podivuje se Patrik.

Nechtěl by ses mi podívat na jeden díl Chomjakových spisů, abys mi o tom podal nějaké dobrozdání?

S radostí, otče.

A tak se Patrik mezi svou přípravou na závěrečnou thési obírá ještě studiem Chomjakova v originále, aby později mohl referovat otci Congarovi:

Víte, otče Congare, tenhle Chomjakov shledává osudnou chybu křesťanství v tom, že bylo prohlášeno za státní náboženství. Západ rozuměl křesťanství v duchu římského státu. Proto byla církev zprvu úplně závislá na státu. Jak ale nabývala stále moci, tak se sama stávala státem v čele s papežem. Jenže ideál vykoupeného lidstva spočívá právě v opaku - církev nemá mít podobu státu. Naopak, stát má se přeměnit v církev. Rusko je ve výhodě tím, že přijalo křesťanství z Východu, jenž byl cizí římské centralisaci. Každá křesťanská obec v Rusku si zachovává svobodu a jedinečnost a uznává jednotu ve všeobecných synodách. Tím se rozlouskne oříšek, na Západě opomíjený- spojení jednoty se svobodou v církvi. Mimo to víra nespočívá jenom na rozumu, nýbrž i v srdci, není jen poznáním, nýbrž také životem. Proto se ruská pravoslavná církev nesnaží násilně řídit vůli jednotlivců, a když nabývá světské moci, odmítá být státem, právě tak jako stát, vědomý si svého určení, nepokládá se za svatý, jako svatá římská říše.

Osobně mi to zrovna moc neříká. - Kroutí nad tím hlavou Patrikův spolužák bratr Marcel Anawati, egyptský dominikán. Přípravuje se na působnost v řádu, kde touží přijmout jméno svatého obránce nebohých a víry svatého Jiří. Jenže otec Yves posléze všechny strhuje svým zápalem o jednotu celého vykoupeného Božího lidu.

Studuji tady v Saulchoir, hlavně Avicennu a Averroa, říká Marcel, a dodává: V jejich dílech nacházím úžasné podněty, které by mohli pomoci sblížení křesťanů s muslimy.

Mě zase - jako člověka Východu - zajímá víc to, co říká Patrik, - ozývá se Patrikův spolužák a kamarád, bratr Josef Hien: - Víš, Patriku, jako ty, neseš jméno irského světce, tak zase já nesu jméno po světcích z Východu - totiž po svatém Janu Hien z Annamu. Ten se stal dominikánským mučedníkem 1844 v Nam-Dinh ve Vietnamu.

Jářku, každý jsme povoláni vykonat něco na svém poli, kam nás Pán volá. - Ozývá se jindy dost mlčenlivý bratr Rosarius.

Otec Congar pokyvuje hlavou s úsměvem, jakého znamenitého pomocníka má v Patrikovi, ale klade mu na srdce: Víš, Patriku, hlavně pro samé vzdělávání nezapomínej, na prostý lid. Je to především pracující dělník, kterého nesmíme nechávat stranou – jak nás k tomu burcuje už papež Lev encyklikou Rerum novarum. V dnešní době klade Svatý Otec velký důraz na Katolickou akci.

Ehm, vím o tom, pokyvuje hlavou Patrik: - Ono se tomu sice říká akce, ale přitom nejde o žádné politikaření. Je to prostě apoštolát osobně nasazeným svědectvím.

Možná, že to k vám - do českých zemí - ještě nedochází tak, jako se to děje u nás –

A jak se to tady dělá?

Jsou tady některé podněty pro ostatní lidi, zejména pro mládež. Hlavně je tady hnutí jocistů.

Jocistů? Co to je?

To je název podle zkratky JOC. Znamená to JEUNESSE OUVRIÈRE CHRÉTIENNE.

Rozumím – hnutí křesťanské mládeže.

Tady to už frčí asi patnáct let. Od té doby, co s tím vystupuje belgický kněz Josef Cardijn, se to šíří západní Evropou. Chceme duchovně a hmotně povznést pracující mládež. Dneska už to letí nejen mezi studenty, ale i mezi dělníky, rolníky a bdělými lidmi vůbec. Dělá se v buòkách po šesti až deseti členech.

České oči jsou sudovitě vyvalené jak by to nedokázala ani seberozvernější operetka, ani napínavý nervák.

A co se tam děje? – Koulí očima bratr Rosarius.

Probírají se všechny možné společenské a kulturní, morální a náboženské otázky z pohledu učení víry.

To se lehkø řekne, ale co se z toho vyklube?

Návodem k uvádění křesťanských zásad do běžné životní situace je postup: VOIR – JUGER – AGIR, tedy VIDĚT – POSOUDIT – JEDNAT. Tak se musíme naučit s otevřeným srdcem naslouchat znamení doby a zjišovat názory svého okolí.

Myslíte?

To bych řekl.

A proč?

Protože působit jako vyslanec s radostným poselstvím, to neznamená potloukat se někde libovolně s nějakými chytrými řečmi. Znamená to dbát na své pouti světem s nebeským Hostem ve svém nitru na přání tohoto našeho spojence. Takže to

neznamená pěstovat duchovní život jen tak nějak v poklusu, v pracovním shonu, ve stresu. Nedejme se uchvátit kacírstvím příčinlivosti a horečné podnětnosti, které by snad chtělo zachraňovat Nejvyššího. Zní to rouhavě, ale často se nedá jinak vyjádřit naše bezduché shánění a překotné lopocení, které zapomíná, že Nejvyšší učiní své. Naše krkolomné usilování pyšně přehlíží, že nebesa nás nepotřebují, že jsou pro nás vyznamenáním, když jim smíme sloužit v nesmrtelných duších a v nebeském království, a že věčně vracející se Vítěz si všechny své nepřátele jednou dobude a podmaní sám. Když zamíříme k duším, vykročíme k nim teprve tehdy, až jim opravdu máme co dát, když jsme plni Slova věčného života, opravdu prožívaného. Učme se dávat z plnosti jako přetéající přehrada, a ne rozdávat něco, co vyškrabáváme na dně svých komplexů a zakyslosti. Jinak bychom byli jako znějící kov, kdyby v nás nebyla nadpřirozená láska.

(Pokr.z knihy T.J.Bahounek OP, Královská jízda – Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

NA OSTROVĚ

NA OSTROVĚ JSEM VYSADILA STROM

A DOUVALA ŽE NAŠE SRDCE

SPOLU POROSTOU

JEHO KMEN VŠAK SÍLÍ

PAŽE MÉ NESTAČÍ

ABY HO OBJALY

PROSÍM PŘÍND' A OBEJMEM HO SPOLU

JEHO DŘEVO POTÁHNE NÁS VÝŠ

POČÍTEJ VŠAK S TÍM ŽE JEN

DOTEKEM SVÝCH DLANÍ NA MĚ UVIDIŠ

JANA ELOP

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,
Tel.:737857272, TISK:OLPRINT, Brno, bank.spoj.: 3221012105/6800 info@cormierop.cz